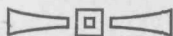

so zvonili in godci so godli, ljudstvo pa je prepevalo in vriskalo radosti. Sneli so črne zastave ter razobesili druge, ki pomenijo veselje.

Slabota se je napotil v cesarjev grad ter je pri lovcu zopet stregel psom ter jih učil za lov. Nihče ni slutil, da je ta, ki psom streže, tisti slavni junak, ki je premagal zmaja.

(Dalje.)

Lisica ostane lisica.

Spisal Ivo Trošt.

otrca, pridi, pridi me obiskat; bolna sem,“ je tožila lisica v svoji luknji, ko se je na širnem ribniku svobodno gibala tolsta gos. Poznala je zvitorepko in njene zvijače, pa je rekla: „Tetka, obžalujem te zastran tvoje bolezn; obiskati te pa ne utegnem, kopati se moram, zakaj to je zdravo.“

Lisico to užali. Iztegne se in pogine.

Najmlajša hčerka Rjavka pride naznanit žalostno vest goski na breg in pravi: „Usmili se, botrca, vsaj sedaj moje mame. Glej, mrtva je. Oprosti in pozabi vse. Tako delajo ljudje, krščani. Zajček je prišel in se milo jokal. Tudi račka je obljubila; le ti, le ti se kujaš, trdovratnica. Ali se ti ne smili moja mamica? Pridi jo vsaj pokropit.“

„Smili se mi že, tisto je res, a kropit je pa vendar ne grem. Trdijo, da smo gosi neumne, pa verjemi, da imam več modrosti kot zajček in račka. Me ne zaupamo vašemu rodu.“

Rjavka je povabila glavo ter odšla zabavlja je na pokvarjeni gosji rod.

Drugi dan pricina stric volk. Poznalo se mu je, da se mu ni slabo godilo zadnje dni. Vihal je brke in gledal objestno, skoro izzivajoče.

„Tetka, k pogrebu pridi, se spodobi. Saj že veš: lisico bomo zakopali danes popoldne. Vsi sosedje so že obljubili, samo ti ne.“

„Ne zaupam lisičjemu rodu, ki izgubi dlako, a ne navade.“

„To so stare rečenice. Kdo se danes meni za staro šaro! Pameten človek gotovo ne; kdor se pa ravna po nji, zabrede v pogubo, verjemi.“

„Le pojdi, stric, jaz ne utegnem. Po slabi družbi rada boli glava. Mene bi najbrž danes zadnjič bolela, ker vem, da vam za sedmino manjka pečenke. Pojdi in ne žaluj preveč. Tudi jaz hočem žalovati, toda tukaj-le na varnem.“

Jezno in brez slovesa je odšel volk.

Z ribnika je opazovala potem gos pogreb — brez zajčka, ki ga je pohrustala lisičja družina, ko je došel kropit, in brez račke, ki so ji zavili vrat za kosilo.

„Z menoj bi se gostili za sedmino,“ pljuskuje goska veselo s perutmi po vodi. „Ha, ha! Lisica ostane lisica.“

▽ Pozdravljen, majnik mili! ▽